



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph. D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Ch. L. T.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-81579-6/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-81579-6/ SO-2018, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 6. 6. 2018, č. j. OAM-1191-33/ZR-2015, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jejího povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně nesouhlasila s argumentací žalovaného, kterou odůvodňuje své rozhodnutí. Byla přesvědčena, že žalovaný nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb při výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by se mimo území České republiky měla nacházet téměř 11 let, jak předestírá žalovaný. Správní orgány podle žalobkyně nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Vycházely ze svých domněnek o tom, že se žalobkyně po odcestování do Vietnamu v roce 2004 již nevrátila zpět do České republiky, neboť jí expiroval cestovní doklad a nový správnímu orgánu nedoložila. Žalobkyně tvrdila, že skutečnost, že jí v roce 2004 skončila platnost cestovního dokladu a v roce 2010 jí bylo zrušeno místo pobytu, ještě neznamenají, že nebylo možné, aby pouze na tyto dvě věci zapomněla, avšak nacházela se na území České republiky. Žalobkyně vytýkala správním orgánům, že jí opětovně nepředvolaly k výsledku a ani neučinily jiné kroky ke zjištění skutkového stavu věci, kromě předvolání dcery žalobkyně, která nevypovídala. Žalobkyně poukazovala na to, že pokud správní orgány nemají k dispozici kopii cestovního dokladu, ze kterého by bylo prokázáno, že vycestovala do domovského státu, popř. kdy tam vůbec vycestovala, je zcela irelevantní se domnívat, že na území České republiky nepobývala po celou dobu. Správní spis neobsahuje jediný podklad k této domněnce.
4. Žalobkyně se rovněž neztotožnila s tím, jak se správní orgány vypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a jejich rodinných příslušníků. V této souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016, a konstatovala, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což správní orgány nijak nerefletovaly. Správní orgány nesplnily ani hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34.
5. Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou správní orgány způsobily, neboť absentovaly na zjištění jakýchkoliv hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobkyně. Konstatovala, že jí je 73 let, což vyžaduje častou přítomnost její dcery. Její věk má rovněž vliv na její zdravotní stav. Žalobkyně upozornila na to, že povolení k trvalému pobytu získala již v roce 1998, během této doby si vytvořila silné rodinné zázemí, ekonomické i sociální vazby. Na území České republiky má dceru, která se o ni pravidelně stará. Žalobkyně je plně integrována do české společnosti. Údajná částečná nepřítomnost na území nemůže bagatelizovat veškerou délku jejího života zde. Z napadeného rozhodnutí je zřejmá nedostatečná individualizace případu žalobkyně, která není v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 174 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobkyně o neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí bylo též její odvolací námitkou, avšak žalovaný k ní dostatečně nepřihlédl, dopustil se tak podle žalobkyně porušení § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž se ztotožnil se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejícího rozhodnutí správních orgánů prvního stupně. Konstatoval, že žalobkyně ve svém odvolání nenamítala, že by ji správní orgán prvního stupně měl opakovaně předvolat k výsledku, ke kterému se nedostavila. Žalovaný měl za to, že předvoláním žalobkyně k výsledku jí bylo umožněno, aby v jeho rámci uvedla důvody své nepřítomnosti na území. Pokud se žalobkyně k výsledku bez řádné omluvy nedostavila, nebyl správní orgán prvního stupně povinen ji opětovně předvolat. Za řádnou omluvu za nedostavení se k výsledku žalovaný nepovažoval skutečnost, že se k výsledku dostavil právní zástupce žalobkyně, uvedl, že se k výsledku žalobkyně nemůže dostavit, a že pošle písemnou omluvu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. 4 As 128/2014, a poukázal na to, že neprovedení výsledku neznámá nemožnost, že by žalobkyně v řízení, v němž je zastoupena právním zástupcem, nemohla uvést pro ni významné skutečnosti, tak aby se jimi mohl správní orgán zabývat. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 4 Asz 153/2018, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, č. j. 30 A 44/2017-33. Žalovaný byl přesvědčen, že pakliže měla žalobkyně za to, že nebyly dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, měla je ve správním řízení konkrétně uvést. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 1 Asz 139/2017-30.
8. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně v odvolání nenamítala ani to, že by rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřené z hlediska dopadu do jejího rodinného a soukromého života. Žalovaný nemohl za žalobkyni domýšlet odvolací námitky, které neuvedla. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nestanovuje povinnost správním orgánům zkoumat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života cizince. Žalovaný žádal, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Replika

9. V podání ze dne 27. 11. 2018 žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného uvedla, že předmětné vyjádření pouze odkazuje na odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí a nepřináší žádnou novou argumentaci. Žalovaný se nijak nevyjádřil k žalobním námitkám. S ohledem na to žalobkyně i nadále trvala na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

Ústní jednání

10. Při jednání soudu konaném dne 27. 7. 2019 právní zástupkyně žalobce setrvala na podané žalobě a navrhla zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení.
11. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se správní orgány nezabývaly hledisky přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Namítala, že žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí nezabýval, přestože žalobkyně v tomto směru ve svém odvolání uplatnila námitku. Namítané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil. Soud především poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
15. Soud prostudoval prvostupňové rozhodnutí a shledal, že správní orgán prvního stupně na straně 4 tohoto rozhodnutí k posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že rozhodoval podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Byl přesvědčen, že byl z důvodu veřejného zájmu povinen takto rozhodnout. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí poté k námitce žalobkyně, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost, neboť správní orgán prvního stupně v jeho odůvodnění uvádí shora uvedené, konstatoval, že žalobkyně podle něj ani v celém správním řízení neuvedla žádné liberační důvody a neposkytla součinnost při provádění dokazování. Žalovaný zdůraznil, že sama zapříčinila situaci, kdy nebyly ve správním řízení prokázány liberační důvody ve smyslu poukazovaného § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti poté žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že správní orgán prvního stupně rozhodl správně o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Vyjádření správního orgánu prvního stupně, že mu nepřísluší zabývat se dopadem do rodinného a soukromého života žalobkyně, se poté podle žalovaného netýkalo naplnění důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. K samotné přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutečnost, že § 77 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. c) zákona o pobytu cizinců nestanovuje správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí, je zřejmá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal. Dále konstatoval, že v případě, že by žalobkyně počítala důvody, pro které by rozhodnutí mělo mít nepřiměřený dopad do jejího rodinného a soukromého života, může pro ochranu svých práv využít jiné zákonné instituty.

16. Co se týče přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k nevypořádání se s odvolací námitkou žalobkyně, že správní orgán prvního stupně neposuzoval přiměřenost dopadů svého rozhodnutí, soud upozorňuje na to, že je třeba mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání účastníka správního řízení do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 – 99). Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala dne 22. 7. 2018 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které odůvodnila pouze tím, že prvoinstanční rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že prvostupňového rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami, na kterých je vybudován správní řád. Pokud tedy žalobkyně požadovala, aby se žalovaný konkrétně vyjádřil k názoru žalobkyně, že správní orgán prvního stupně v daném případě pochybil, když při svém rozhodování neposuzoval kritéria přiměřenosti dopadů rozhodnutí stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a tedy že v této souvislosti nevzal v úvahu dobu, po kterou se žalobkyně nachází na území České republiky, a její vybudované rodinné zázemí, měla své námitky blíže specifikovat a rozvést. Z odvolací námitky žalobkyně, že považuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že mu v daném případě nepřísluší zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemohl žalovaný dovodit, co konkrétně dle žalobkyně nebylo správním orgánem v této souvislosti řádně nebo dostatečně posouzeno. Přesto se žalovaný, jak vyplývá ze shora uvedeného, obecně k otázce přiměřenosti rozhodnutí vyjádřil (strana 7 a 8 napadeného rozhodnutí).
17. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 odst. 3 správního řádu, ani § 89 odst. 2 téhož zákona.
18. Dále se soud zabýval tvrzeními žalobkyně, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že se nesprávně domnívají, že žalobkyně od roku 2004 do roku 2015 pobývala mimo území Evropské unie. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení těchto námitek.
19. Dne 13. 4. 2015 podala žalobkyně na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o vydání nového cestovního dokladu. Do žádosti uvedla, že má v České republice povolen trvalý pobyt, přičemž nevěděla, od jakého data. Rovněž si nepamatovala, kdy naposledy byla v České republice. O nový cestovní doklad žádala s odůvodněním, že chce navštívit své děti. Dále odmítla vypovídat s tím, že je stará, nic si nepamatuje a má právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Z výpisu z cizineckého informačního systému je zřejmé, že žalobkyně přijela do České republiky poprvé v roce 1997. Nepřetržitě zde pobývala od 27. 5. 1998, kdy získala povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně byla držitelkou cestovního dokladu č. „X“ s platností do 15. 11. 2004.
21. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 11. 5. 2015 žalobkyně oznámila správnímu orgánu prvního stupně změnu cestovního dokladu č. „X“ s platností od 5. 3. 2015 do 5. 3. 2025. Z kopie tohoto cestovního dokladu je zřejmé, že žalobkyně dne 8. 5. 2015 vycestovala z domovského státu a následujícího dne 9. 5. 2015 přicestovala do Spolkové republiky Německo a že jí dne 15. 4. 2015 bylo Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji uděleno vízum za účelem převzetí pobytového oprávnění („X“).
22. Následně po svém příjezdu do České republiky podala žalobkyně dne 15. 6. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, ke kterému předložila kopii cestovního dokladu a potvrzení o ubytování na území (nájemní smlouvu ze dne 19. 3. 2015).
23. Součástí správního spisu je rovněž oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobkyně pobývala mimo území Evropské unie nepřetržitě pod dobu delší než 12 měsíců, které bylo žalobkyni doručeno dne 7. 7. 2015.
24. Dále se ve správním spisu nachází předvolání žalobkyně k výsledku na den 9. 3. 2016, které si žalobkyně převzala dne 12. 2. 2016 a úřední záznam ze dne 9. 3. 2016. V úředním záznamu je uvedeno, že dne 9. 3. 2016 se k předmětnému výsledku dostavil pouze zmocněný zástupce žalobkyně, který konstatoval, že se žalobkyně nemůže k výsledku dostavit, že ji tímto omlouvá a že písemnou omluvu zašle dodatečně.
25. Správní orgán prvního stupně dále dne 17. 7. 2017 předvolal k výsledku dceru žalobkyně paní T. Ch. P. Tato se dne 18. 12. 2017 k výsledku dostavila a po řádném poučení ze strany správního orgánu prvního stupně uvedla, že odmítá vypovídat z důvodu obavy, že by způsobila postih osoby blízké, tj. matky.
26. Dne 2. 1. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, které využila. Dne 10. 1. 2018 se zmocněný zástupce žalobkyně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, přičemž si pořídil kopii celého správního spisu a konstatoval, že se vyjádří k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů.
27. Následně bylo dne 6. 6. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že do doby jeho vydání žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně nezaslala ani vyjádření k věci, ani písemnou omluvu k výsledku, k němuž se nedostavila.
28. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle shora citovaného ustanovení je správní orgán povinen zahájit vždy při zjištění naplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených. Jedná se tedy o řízení zahajované z moci úřední, v jehož rámci je poté správní orgán povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, publ. pod č. 25/2017 Sb. NSS). K tomu zdejší soud zároveň dodává, že ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutečného stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu, fakultativně pak i na účastníku řízení. Dané se především projevuje tím, že míra zjištění skutkového stavu věci správním orgánem musí obstát i za situace, kdy účastník zůstane v řízení zcela pasivní. Vyšetřovací povinnost správního orgánu ovšem nelze považovat za bezbřehou. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Naprosto nevhodný by se jistě totiž jevil požadavek vůči správnímu orgánu na aktivní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2 Azs 115/2017-45).
30. V projednávané věci správní orgány při svém rozhodování především vycházely ze skutečností uvedených v cizineckém informačním systému, ze kterého zjistily, že žalobkyně nepobývala na území České republiky minimálně od 15. 11. 2004, kdy jí skončila platnost cestovního dokladu č. „X“. Z údajů uvedených v cestovním dokladu č. „X“ s platností od 5. 3. 2015 je zřejmé, že žalobkyně na území Evropské unie přicestovala ze svého domovského státu opět až dne 9. 5. 2015.
31. Soud dále zdůrazňuje, že žalobkyně po celou dobu správního řízení neuvedla jedinou skutečnost, kterou by rozporovala shora uvedený závěr správních orgánů, ačkoliv k tomu měla mnohokrát příležitost. Nedoložila žádná potvrzení a ani nenavrhla jakékoliv jiné důkazní prostředky, přestože důkazní břemeno k prokázání závažných důvodů, které způsobily, že pobývala mimo území států Evropské unie déle než dvanáct měsíců, leželo výhradně na žalobkyni. Skutečnost, že žalobkyně jak před správním orgánem prvního stupně, tak ani ve svém odvolání neuvedla a neprokázala, že by se v předmětné době nacházela na území České republiky, jak nyní tvrdí v podané žalobě, jde výlučně k její tíži.
32. Soud poukazuje na to, že žalobkyně v období od 15. 11. 2004 do 5. 3. 2015 nedisponovala platným cestovním dokladem. Za takové situace si lze si stěží představit, že mohla v tomto období cestovat mimo země Evropské unie, tedy např. do země svého původu. Tvzení žalobkyně, že se po celou shora uvedenou dobu žalobkyně mohla nacházet na území České republiky a že pouze mohla opomenout to, že jí skončila platnost jejího cestovního dokladu, nijak neosvětluje skutečnost, že se žalobkyně v roce 2015 nacházela ve Vietnamu, kde právě z důvodu, že nedisponuje platným cestovním dokladem, žádala o vystavení nového cestovního dokladu. Výše popsaným obecným a neprokázaným tvrzením proto soud nepřisvědčil a považuje je za ryze účelová. Naopak zcela logickým vysvětlením toho, že se žalobkyně ocitla v zemi svého původu a v roce 2015 žádala o vystavení nového cestovního dokladu, je skutečnost, že do Vietnamu odcestovala ještě v době, kdy měla platný cestovní doklad, tj. před 15. 11. 2004. Tomu odpovídá i fakt, že si žalobkyně při Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplňování žádosti o nový cestovní doklad nemohla přesně vzpomenout, kdy se naposledy nacházela na území České republiky, jelikož od té doby, jak plyne z obsahu správního spisu, uplynulo již 11 let.

33. S ohledem na shora uvedené soud tedy uzavírá, že správní orgány byly povinny zjistit a prokázat toliko fakt, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než dvanáct měsíců, což také učinily. Ostatně žalobkyně po celou dobu správního řízení nepředestřela jakékoliv relevantní vysvětlení toho, kde se po dobu předmětných 11 let nacházela, resp. netvrdila a neprokázala, že by se v předmětném období nacházela mimo území Evropské unie po dobu kratší než v § 77 odst. 1 písm. c) stanovených dvanácti měsících. Správním orgánům nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména ze skutečností uvedených v cizineckém informačním systému, z žádosti žalobkyně o vystavení nového cestovního dokladu a právě z údajů uvedených v tomto novém cestovním dokladu. Skutkový stav byl podle názoru soudu zjištěn dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu.
34. Pokud žalobkyně namítá, že ji správní orgán prvního stupně měl opětovně předvolat k výsledku, soud poukazuje na § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.“* Z uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá subjektivní právo žalobkyně na to být vyslechnuta v průběhu správního řízení, nýbrž toliko možnost správního orgánu přistoupit k jejímu výsledku. Pokud se správní orgán pokoušel žalobkyni bezúspěšně vyslechnout, a tato se bez řádně odůvodněné omluvy k výsledku nařízenému na den 9. 3. 2016 nedostavila, nelze jej nutit, aby na provedení výsledku trval, pokud shledá, že je takový postup neúčelný, neboť by se pak dostal do kolize se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. V daném případě žalobkyně netvrdila a neprokázala, že by jí bránily jakékoliv objektivní důvody k dostavení se k nařízenému výsledku. Soud k tomu opětovně uvádí, že žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost doložit důvody, pro které se na území nezdržovala. Žalobkyně však do vydání napadeného rozhodnutí žádné písemné vyjádření ani důkazy ve věci důvodů pobytu mimo území České republiky nebo k tomu, že se po celou dobu nacházela v České republice, neposkytla. Řádně nezduvodnila svou nepřítomnost na nařízeném výsledku a nepožadovala jeho opakování. V daném případě nelze dospět k závěru, že by samotné neprovedení výsledku žalobkyně způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány tak nepochybily, pokud nenařídily další termín výsledku žalobkyně. Žalobní námitka není důvodná.
35. Poté soud přistoupil k vyhodnocení námítky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

36. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „[S]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“
37. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
38. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... článek 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod] je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci žalobkyně v řízení před správními orgány neuvedla nic ke svému rodinnému a soukromému životu, a nijak tedy nenamítala nepřiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. Poprvé svou argumentaci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v tomto směru uplatnila až v podané žalobě. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobkyně neuplatnila žádnou argumentaci k tomu, aby založila povinnost správního orgánu prvního stupně anebo žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života podrobněji zabývat.

39. Soud dodává, že žalobkyně, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, vědomě a dobrovolně dlouhodobě pobývala ve Vietnamu, kde má zjevně vytvořeno zázemí, ačkoli byla držitelkou povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobkyně rovněž v průběhu správního řízení ani v řízení o její žalobě nijak nedokládala, že by její zdravotní stav byl natolik špatný, že by jí znemožňoval návrat do Vietnamu. Lze se tedy důvodně domnívat, že zdravotní stav žalobkyně je běžný s ohledem na její věk a že jí umožňuje návrat do země původu. Z výše předestřených důvodů je tak dle soudu pobyt žalobkyně ve Vietnamu možný. Pouhá skutečnost, že žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu v roce 1998 a že má v České republice zletilou dceru, nemůže představovat tak intenzivní zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, aby v případě jejího návratu do Vietnamu bylo možno hovořit o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud podotýká, že žalobkyně může i v případě jejího pobytu ve Vietnamu využívat pro komunikaci se zletilou dcerou telekomunikační technologie, popř. se spolu mohou stýkat prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv dcery u žalobkyně ve Vietnamu, nebo naopak návštěv žalobkyně u dcery v České republice. Soud proto uzavírá, že žalobkyně ani v řízení o žalobě neuvedla natolik specifické okolnosti ohledně její rodinné a soukromé situace, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Námitky žalobkyně týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nejsou důvodné.
40. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. července 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)